tagga igga päwa tulleb temma, jo toob mulle toidust ja rohto, ja römustab ennast ikka seäl jures. — Oh, Jummal! kui agga temma wannemad temmaga ei wotte e- pärrast törreleda. Jummal lasko nende hea innimeste käsfi hästi käia siin, ja seäl iggaweste! ta panni käed kokko, ja lugges Jummalat tännamas ja pallumas südddames.

Mihkel olli jubba hopis ärraunnustanud, et ta hobbost piddi otsima ja mötles agga Häddi peäle. Tõeste! ütles ta wimaks: Häddi on üks wägga hea laps, agga need ka wägga head wannemad on, kes sedda last on öppetanud sest römo tundma, kui ta teistele head woib tehha. Ta tousis ülles, andis haigele keik mis ta omma rahha kukro sees leidis, ja mötles: ma woin jo kül te peäle wet jua, küssis Häddi wannematte nimme järrele, ja läks hobbost otsima. Kui ta pärrast sedda ühhest haigest eht waese innimesfest kuulda eht nähha sai, siis ta mötles ikka pisfoke Häddi peäle, ja andis ning aitis ni paljo kui ta wois, ja pallus oinmad wannemad, kes rikkad olkid, et nemmad ka piddid aitma, sest ta olli neile pisfokfe Häddist räkinud.

Kahhekfa aastad pärrast sedda surri temma emma, ja aasta pärrast sai temma issa pimmeks. Issa tahtis nüüd wäggise et ta naese piddi wotma: ta nimmetas temmale monningad tüdrukud, kenne issad rikkad ollid, ja kes siis temmale paljo pruti warrandust woisid tua. Mihkel ei tahtnud keigest sest mingisuggust kuulda, wimaks ütles temma: armas taat! mul ep olle pruti warrandust mitte tarwis, sest meile on jo ni paljo, et meie woime ellada, ja minna ollen noor ja tuggew, agga sulle, armas issa, lähhäb nisuggust pruti warrandust tarwis, mis ennam on, kui hobbosed, härjad ja lambad, mis sind ei woi aita: sulle lähhäb so wanna ea, ja so pimmedusse pärrast harrimist tarwis. Anna mulle